

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Roberti, Primi Abbatis Molismensis, itemq[ue] Cistertiensis. ex ea. quæ est per Odonem Abbatem Molismensem. Obijt vir sanctus, anno Domini 1098. Cui succeßit Albericus, & Alberico subrogatus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

præcipua fundabat: antiqua verò ita restaurabat, ut virtutibus in primis florent. Sed tot ac tanta sunt Patris huius sanctissimi miracula, ut cuncta verbis explicari nequeant; quare magis attendenda virtutes, quarum imitatione ad parem gloriam peruenire licet. Habitus eius, eximia quamdam religionis formam præ se ferebat: vitæ optimam viuendi disciplinam præscribebat. Ocium & torporem mortis instar oderat, & cum ab omnibus vitijs, tum à mendacio ac simulatione abhorrebat penitus. Pauperes opulenta manu pascebat, infirmos & afflictos plusquam paternâ cura ac studio fouebat, consolabaturque: pupillos verò & viduas, quâta vigilantia ac sollicitudine tueat^r sit, quis pro dignitate explicare valeat?

Catalogus
virtutū eius.

Fertur, eo tempore, quo vir sanctus cælestibus in cælo præmijs coronandus esset, Fulgentium Abbatem Affliginensem viri & doctrina & sanctitate venerabilem, duos vidisse angelos mirabili ornatu decoros, lectulos ad cælum duos, cum hymnis & canticis deferentes, quos Anselmo Cantuariensi Antistiti, & Hugoni, pro vitæ meritis in cælis præparari dicebant. Nec vana ea visio existimanda est, quippè quam paucis post diebus veritas confirmavit. Nam uterque bonorum operum ac virtutum omnium diues in Domino quieuit, pariterque ad cælestia regna vnus post alterum commigrauit.

visio Fulgentij
Abbatis.

VITA S. ROBERTI, PRIMI ABBATIS

Molismensis, itemq; Cisterciensis. ex ea, qua est per Odonem Abbatem Molismensem. Obijt vir sanctus, anno Domini 1098. Cui successit Albericus, & Alberico subrogatus est Stephanus.

C. Baron: in
not. Martyri
Romani.

Z Beatus

29 Aprilis.

S. Roberti
parentes.Visio ma-
tris eius.Discit lite-
ras.Fit mona-
chus.Item prior
& Abbas.Duo nobi-
les fiunt e-
remitæ.

Beatus Robertus, Campaniæ partibus
natus, vtriusque parentis genere clarus,
etiam vitæ ac morum splendore
prorsus ut ingenitam nobilitatem, miris
modis amplificauerit. Cum mater eius Emma
ex marito Theodorico grauida esset, fertur
tristis virgo in somnis ei apparuisse, & obla-
tignè annulo, filium quem vtero gestabat
desponsasse. Expletis igitur diebus, filium
Robertum eum appellauit, tantoque ma-
gno studio & studio nutriuit, quanto firmiorem
æternæ visionis spem conceperat. Traditus
puer literarum disciplinis, eximios in
tempore progressus fecit.

† Cum annum ætatis quintumdecimum
set: calcata mundi vanitate, ad monasticam
viam, apud sanctum Petrum de cella, tanquam
tum placidissimum confugit: & in eo tan-
tum omnium incrementa cœpit, ut ad
regimini, in Prioratûs officio iussus fue-
rit. nec multò post à monachis facti Michaelis
nodorensis, in Abbatem electus est. Eodem
tempore, degebat in remotis nemorum latebris
quidam haud vulgari virtutum splen-
dore illustris, cumque duo fratres militari gloria
signes, per nemus illud iter haberent, inuidia
neno miserabiliter tabescentes, alter de altero
nece tacitus cogitare cœpit: sed ubi ad locum
Ieri destinatum peruenissent (is erat eremita-
gurio vicinus) statim de concepto facinore
seipso turbati, ad serui Dei domiciliû decli-
narunt, ibique vi^o pestiferum, quod in eorum
dibus latuerat, per confessionem euouerunt.
Spreta seculi pompa, ceruices suas suauiter
Christi iugo subdiderunt. Pauco autem tempore
in eo

in eremo exacto, cum propter disciplinae ignorantiam, in varios saepe errores impingerent; & multa interim de Roberti fama audirent, auidè ad eius disciplinam aspirarunt; & summis infimisque precibus, ab eo in Christi recipi militiam postularunt. Nec abnuit vir sanctus, imò incredibili cum gaudio, strenuos milites, ad sua castra admittere ardebat. Tum verò Præpositus, ac cæteri fratres inuidiæ mucrone confossi, pijs eius conatibus obfistere, totisque viribus anniti cœperunt, nè noui Christi tyrones admitterentur: quorum offensus scelere Abbas, ad Cellense monasterium, vndè euocatus fuerat, regressus est: & desideratâ diu Rachelem iterùm suauissime amplexatus. Sed illis amplexibus diu frui nõ licuit: nam duo illi eremi cultores, cælestis vitæ amore inflammati, duos ex fratribus suis (alij enim quinque se eis in eremo sociauerant) ad Summum Pontificem direxerunt, qui eis Robertum, Abbatem deposcerent. Nec reiecit postulata pontifex, sed Abbati de Cella mandauit, vt eorum petitioni in omnibus faceret satis.

S. Robertus deserit monachos disolutos.

Eremitæ expetunt illum in Abbatem

Igitur Robertus, ad curam pastoralis officij vel inuitus tractus, strenuè viriliterque sacram illam societatem gubernandam suscepit, tanta fide ac pietate, vt indies accessu nouitiorum multiplicaretur. Hinc cum iam considerata loci impoportunitate, commodiorem diuino seruitio locum exquirere cogeretur, nemus quoddam (cui Molismus nomen) petiuit; vbi proprio labore, amputatis de arboribus ramis, tuguriola cõstruxit: ac in summa rerum inopia, alacri tamen mente, cum fratribus suis Deo famulatus est.

Multi se eius in disciplina tradunt.

Molismus extruitur.

Sed cum paulatim ex piorum hominum oblatione, maior rerum copia illis accresceret, omnis il-

Exerit e-
o-
pia quidam
insolescunt.

nis illa pietas, & infinitis laboribus ac ieiunio
congesta virtus, repente concidit: prorsus vitiis
ribus profligatis, in omnem vitiarum locum
ruerent. Cumque Robertus totis viribus laboribus
eorum obuiam iret, frustra que ab iniuria
perditionis via reuocare contenderet, ne tam
sue detrimentum faceret, ijs relictis, ad alios quosdam
fratres, optimis sanctissimisque disciplinis

Relictis Mo-
lismensibus
fit alibi Ab-
bas.

in loco quem Aurum vocant, florentes, ab ipso
que se humilem disciplinæ socium adiunxit
cum vigilijs & orationibus instanter insistens
& cunctos sanctitate vitæ excelleret, & tam
omnibus miro humilitatis studio inseruiens
multo post ab eis in abbatem electus est.

Renocant
Molismum.

Interea Molismenses penitentia ducti
nam suam tam in moribus quam possessionibus
anxiè deplorare cœperunt, omnem que molismum
lapidem, quod virum sanctum renocarent. Molis-
renuit Robertus, sed protinus accurrens, beatorum
collapsa pietatis fundamenta, restauravit, ac
cum nimia licentia foedatum, cunctis virtutibus
mirifice florentem restituit. Erant autem inter
illis viri quatuor, Albericus nimirum, & Stephanus,
cum alijs duobus, qui post cœnobiticæ ex-
citationis rudimenta, ad singulare eremiticæ
tamen suspirabant. Egressi ergo de cœnobio
Molismensi, venerunt ad locum quendam, cuius
nomen Vinicus quem cum aliquanto tempore
coluissent, coacti sunt loceranni Lingonen-
sibus

Cistercium
à quibus pri-
mo habita-
tum.

tistitis mandato, Molismum repetere. Compulsi
ergo eum deserere locum, ad Iyluam quandam
ab incolis Cistercium nuncupatam, de flexura
vbi constructo in honorem beatæ Virginis con-
torio, tanta vitæ innocentia, ac morum integritate,
die ac nocte Domino seruiert, ut Robertus
fama eo-
duobus
propofit
grè fere
a Summ
erant. C
rico C
nū locū
sacra lo
Robe
tionis in
ret, nūm
jsque vi
fuisse? N
uitijs eu
re ad eō
tium co
solicitu
uanda i
ex Deo
quadam
um ind
nignita
subleua
benigne
panes in
Dei, vnd
it ille, se
lemnij.
conuoca
Abbas se
tribus co
le: Pauc
tus, ne fr
His audi

S. Robertus
preest Cister-
ienibus.

fama eorum excitus, assumptis secum viginti & duobus fratribus ad eos perrexerit, seque eorum propositi contortem fecerit. Sed Molisimenses, egre ferentes se tanto pastore destitui, importunis à Summo Pontifice precibus reditum eius impetrarunt. Coactus igitur Molisimum repetere, Albrico Cisterciensi sibi in Abbatem prefecto, ad pristinum locum remeavit: quo post biennium defuncto, ad sacra loci illius gubernacula, Stephanus accessit. Robertus autem, cum esset utriusque plantationis institutor, & cura in eum omnis incumbere, num existimandum est; de cibo potuque, aliisque vitæ huic caducæ rebus necessarijs sollicitum fuisse? Nunc purandum, congregandis cumulatimque divitijs eum vehementer fuisse intentum. Imò certe adeo fuit rerum humanarum ac præterlabentium contemptor eximius, ut nihil de crassino sollicitus, quidquid haberet, in pauperum sublevanda inopia liberaliter expromeret, ac totus ex Deo incredibili quadam fiducia pederet. Die quadam viri duo sacris initiati, sed rerum omnium indigi, præforibus monasterij, viri Dei benignitatem præstolabantur: quorum inopiam sublevare cupiens, statim cuidam ex fratribus, ut benignè eis faceret mūdavit. Illo autē respōdente panes in monasterio prorsus haberi nullos: vir Dei, vndē igitur, inquit, reficiendi sunt fratres? ait ille, se nescire. Interim peractis Missarum solemnij, fratres, ceconomus, cymbali sonitu, eos convocante, ad mensam accedere cœperunt. Tūc Abbas sciscitari, vndē panes haberet, quos fratribus corpora refecturis appositurus esset. Et ille: Paucos, inquit, reservavi, in eam curam intentus, ne fratribus hora refectiois cibus deesset. Hic auditis, Robertus zelo inflammatus, panes

Redit Molisimum.

Sub hoc Stephano, S. Bernardus monachum professus est.

Z 3

mensis

mensis appositos in sportas coniecit, eisque in
lo modo fratribus vesci permisit, ne diffidentia
& inobediencie crimen paulatim serperet, et
tandem intimis animorum medullis penetrare
reret. Volebat enim vt tota fide ac spe ex
potentis Dei benignitate penderent; atque
totos illi consecrarent, instar pueri, qui ma-
yberibus lactatur, quiq; tam in prosperis qu
aduersis tutissimū ad matris sinū habet refugiu

Insignis eius
in Deum fi-
ducia.

+

Prædicat ob-
itium suum,
& moritur
feliciter.

Cum autem vir beatus iam planè præ
vitæ pertæsus, ardenti desiderio ad Christum
helaret, obitū suū diem, paucis ante moriē
bus cognouit, quem fratribus indicauit, eodē
que die ætatis suæ octogesimotertio, soluto
talitatis ergastulo, lætus ad Christum migra-
Corpus fuit, cum multis suorum lachrymis
ecclesia D. Virgini sacra, & ab illo con-
honorificè tumulatum. Deus autem omnipotens
vt post carnis depositionem famulum suum
bertum viuere comprobaret, multorum
miraculorum gloria decorauit. Et ipse vir
ctus, vt ostenderet, etiam post funera se suorum
filiorum curam gerere, fratres ad preces noctu-
nas interdum desides excitabat; inertes corrip-
deuotos verò ad meliora hortans.

Etiā desup-
ctus, curam
gerit Molis-
menium.

Interea diuinæ dispensationis gratia, in
terram diuulgante miracula, cœpit vniuersa
ecclesiam Molisimēsem gentium confluere
tudo. In ijs mulier quædam, morbo caduco
de misera, assumptis secum quibus puerulis,
Molisimum versus ingressa, cum in via, sub
nemore quodam, pernoctare cogeretur, & ex-
tato ex sopitis cineribus ibidem fortè inuen-
igne, frigoris iniuriam propulsaret, ecce ab
ra parte, lupus arrepto ex infanulis minimo

fugit. In
dit, ac m
mansit. I
mentem
cia, mis
tatem d
di filij
ctissimi
constan
bat. Ecc
oblita,
deferen

At ve
minus
tius nos
Nam q
berti ar
ris nos
lumin
nantur
reuces,

VITA
nis P
mas,
por a
anne
est
Qua

B
p
quam

fugit. Inter ea mulier vi morbi oppressa concidit, ac multo tempore omni sensu destituta permansit. Tandem cum remittente se morbo, vires mentemque recepisset, incredibili dolore saucia, miserando valde eiulatu, infantis sui calamitatem deplorare coepit. Neque tamen recuperandi filij spem penitus abiecit, sed concepta de sanctissima Virgine, & patre Roberto fiducia illos constanter inuocando, vim doloris sui exprimebat. Ecce autem immanis bellua, suae ferocitatis obliuiscens, de sylua procedens, & innoxio ore puerum deferens, matri eum incolumem restituit.

Insigni miraculo. Iupus reddit infantem.

At verò, si vniuersa, quae per seruum suum dominus operatur miracula, scribere velimus, citius nos tempus, quam rerum copia deficeret. Nam quotidie in ecclesia Molisimensi, beati Roberti auxilium implorantibus, adest redemptoris nostri misericordia. Eius interuentu caeci illuminantur, debiles gressum recipiunt, aegri sanantur, maligni spiritus eius praesentiam non ferentes, ab oblectis corporibus expelluntur.

Multa sunt miracula ad eius tumulū.

VITA S. PETRI MARTYRIS, ORDINIS Praedicatorum, ex ea quam Thomas Lentinus, Patriarcha Hierosolymitanus, eius contemporaneus scriptam reliquit. Subijt martyrium, anno Domini 1252. Sequenti vero anno, relatus est in numerum Sanctorum, ab Innocentio Papa Quarto.

C. Baron. in not. Mart. Rom.

Beatus Petrus Martyr, Praedicatorum deus, Italiae speculum, & fidei pugil, ac propugnator egregius, in Gallia Cisalpina, quam Longobardiam vocant, ciuitate * Veronae

29. Aprilis.

* quidam habent Camana.